

The Holy See

PAPA FRANJO

OPĆA AUDIJENCIJA

*Trg sv. Petra
Srijeda, 20. studenoga 2024.*

[[Multimedia](#)]

CIKLUS KATEHEZÂ: DUH I ZARUČNICA. DUH SVETI VODI BOŽJI NAROD USUSRET ISUSU, NAŠOJ NADI

14. Darovi Zaručnice. Karizme – darovi Duha za opće dobro

U tekstu koji slijedi uključeni su i nepročitani dijelovi koje se također donosi kao da su izgovoreni.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U posljednje tri kateheze govorili smo o posvećujućem djelu Duha Svetoga koje se ostvaruje u sakramentima, u molitvi i slijedeći primjer Majke Božje. No, poslušajmo što se kaže u poznatome tekstu [Drugoga vatikanskog koncila](#): „Duh Sveti ne samo da po sakramentima i službama posvećuje i vodi narod Božji te ga krjepostima resi nego 'dijeleći svakome pojedinome' svoje darova 'kako hoće' (usp. 1 Kor 12, 11)“ ([Lumen gentium](#), 12). I mi imamo osobne darove koje isti Duh daje svakom od nas.

Došao je, dakle, trenutak da govorimo i o ovom drugom načinu djelovanja Duha Svetoga u Crkvi, a to je karizmatско djelovanje. To je jedna pomalo teška riječ, objasniti ću je. Dva elementa doprinose definiranju što je karizma. Prvo, karizma je dar koji se daje „na korist“ (u tal. tekstu „na

zajedničku korist“, *nap. pr.*) (1 Kor 12, 7). Drugim riječima, ono nije u prvom redu i redovito namijenjeno posvećenju osobe, nego stoji u službi zajednice (1 Pt 4, 10). To je prvi vid. Kao drugo, karizma je dar dan „pojedinu“ ili „nekima“ na poseban način, ne svima na isti način, i to je ono što je razlikuje od posvetne milosti, od bogoslovnih (teologalnih) kreposti i od sakramenata koji su, pak, isti i zajednički za sve. Karizma se daje nekoj osobi ili nekoj posebnoj zajednici. To je dar koji ti Bog daje.

To nam također objašnjava Koncil. Duh Sveti – kaže Koncil – „također raspodjeljuje posebne milosti među vjernike svakoga staleža te ih time čini sposobnima i spremnima za prihvatanje raznih djela ili dužnosti korisnih za obnovu i širu izgradnju Crkve, prema onoj: 'Svakome se daje očitovanje Duha na korist' (1 Kor 12, 7)“.

Karizme su „nakit“ odnosno ukrasi koje Duh Sveti razdjeljuje da bi uljepšao Kristovu Zaručnicu. Tako razumijemo zašto koncilski tekst završava sljedećim poticajem: „te karizme, bilo one najsajnije bile one jednostavnije i raširenije, osobito prilagođene potrebama Crkve i korisne, valja... primati sa zahvalnošću i utjehom“ (LG, 12).

Benedikt XVI. je rekao: „Onaj tko promatra povijest pokoncilskoga doba može prepoznati dinamiku istinske obnove, koja je često poprimala neočekivane oblike u pokretima punima života i koja čini malne opipljivima neiscrpnu živost svete Crkve, prisutnost i plodonosno djelovanje Duha Svetoga“. I to je karizma dana nekoj skupini, preko neke osobe.

Moramo ponovno otkriti karizme, jer to vodi do toga da se promicanje laikata, a posebno žena, ne shvaća samo kao institucionalnu i sociološku činjenicu, već u njegovoj biblijskoj i duhovnoj dimenziji. Laici nisu na zadnjem mjestu, to ne, laici nisu nekakvi vanjski suradnici ili „pomoćne jedinice“ klera, to ne! Oni imaju svoje karizme i vlastite darove kojima mogu pridonositi poslanju Crkve.

Ovdje valja dodati još nešto: kad je riječ o karizmama treba odmah odbaciti jedno pogrešno shvaćanje a to je da ih se poistovjećuje sa zapanjujućim i izvanrednim darovima i sposobnostima. To su, naprotiv, obični darovi – svaki od nas ima vlastitu karizmu – koji dobivaju izvanrednu vrijednost ako su nadahnuti Duhom Svetim i uosobljeni u životnim situacijama s ljubavlju. To tumačenje karizme je važno, zato što mnogi kršćani, čim čuju da se govori o karizmama, doživljavaju tugu i razočaranje, jer su uvjereni da ih nemaju i osjećaju se isključenima ili kršćanima drugog reda. Ne, ne postoje kršćani drugog reda, to ne, svaki pojedinac ima svoju osobnu pa i zajedničku karizmu. Takvima je već sveti Augustin u svoje vrijeme odgovorio vrlo rječitom usporedbom: „Ako voliš – govorio je svom narodu – to što posjeduješ nije nipošto malo. Naime, ako voliš jedinstvo, sve što netko u njemu posjeduje, posjeduješ i ti! Samo oko, u tijelu, ima sposobnost vidjeti; ali vidi li možda oko samo od sebe? Ne, ono vidi preko ruku, preko nogu i preko svih udova“ [1].

Ovdje se otkriva tajna zašto je ljubav Apostol definirao kao „najvrsniji put“ (1 Kor 12, 31): ona mi daje voljeti Crkvu, odnosno zajednicu u kojoj živim i, u jedinstvu, sve karizme, a ne samo neke, su „moje“ jednako kao što „moje“ karizme, makar se činile nečim malenim, pripadaju svima i za dobro svih. Ljubav umnožava karizme; čini karizmu jednoga karizmom svih. Hvala!

[1] Sv. Augustin, *Trattati su Giovanni*, 32,8.

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

[...] Sutra će se na liturgijski spomendan Prikazanja Blažene Djevice Marije slaviti *Dan Pro orantibus*. Klauzurnim redovnicama koje je Gospodin pozvao na kontemplativni život, jamčimo svoju blizinu. Neka ne izostane potrebna duhovna i materijalna potpora crkvene zajednice klauzurnim samostanima. Svima vam upućujem svoj blagoslov!

Najava i apel Svetog Oca

Povodom Međunarodnog dana dječjih prava koji se obilježava danas, želim najaviti da će se 3. veljače ovdje u Vatikanu održati *Svjetski susret o pravima djece* pod nazivom „Volimo ih i štitimo“, uz sudjelovanje stručnjakâ i predstavnikâ iz različitih zemalja. Bit će to prilika za pronalaženje novih načina kako pomoći i pružiti zaštitu milijunima djece koja su još uvijek obespravljena i koja su u nezavidnom položaju, koju se iskorištava i zlostavlja te koja trpe dramatične posljedice ratova.

Ovdje je skupina djece koja priprema taj Dan, hvala svima vama koji na tome radite. Evo jedna hrabra djevojčica se približava..., sad svi dolaze! Djeca su takva, jedno krene i svi za njim! Pozdravimo djecu! Hvala vam! Dobar dan!

Želim reći da ću iduće godine, na Dan adolescenata, svetim proglasiti blaženoga Carla Acutisa, a na Dan mladih, iduće godine, blaženog Piera Giorgia Frassatija.

Jučer se navršilo tisuću dana od invazije na Ukrajinu. Tragična je to obljetnica za žrtve i zbog razaranja koju je izazvala, ali ujedno i sramotna nesreća za cijelo čovječanstvo! To nas, međutim, ne smije odvratiti od toga da ostanemo uz napaćeni ukrajinski narod, niti od toga da molimo za mir i da radimo na tome da oružje ustupi mjesto dijalogu, a sukob susretu.

Prekjučer sam primio pismo od jednog studenta iz Ukrajine u kojem piše: „Oče, kada se u srijedu budete spomenuli moje zemlje i budete imali priliku govoriti cijelom svijetu na tisućiti dan ovog strašnog rata, molim Vas, ne govorite samo o našim patnjama, nego posvjedočite također našu vjeru: premda nesavršena, njezina se vrijednost ne umanjuje, potezima kista natopljenog bolju oslikava Krista Uskrsloga. Bilo je previše smrti u mom životu ovih dana. Teško je živjeti u gradu u kojem jedna raketa ubije i rani na desetke civila, teško je svjedočiti tolikom broju suza. Htio sam pobjeći, htio sam ponovno biti dijete u zagrljaju majke, iskreno sam želio biti u tišini i ljubavi, ali zahvaljujem Bogu zato što kroz tu bol učim više voljeti. Bol nije samo put koji vodi do srdžbe i očaja; ako se temelji na vjeri ona je dobra učiteljica ljubavi. Oče, ako ti bol nanosi bol to znači da voliš. Kad, dakle, budete govorili o našoj boli, kad se budete spomenuli tisuću dana patnje, spomenite se također tisuću dana ljubavi, jer samo ljubav, vjera i nada daju pravi smisao ranama“. Tako je napisao taj ukrajinski student.